

Didi de Paris

Opmars

Language is a virus from outer-space
[William S. Burroughs]

Leeswaarschuwing: Onderstaande tekst bevat details van de plot en/of de afloop van het verhaal.

Eerst heeft men gedacht dat het nieuwe afleveringen waren van *Schalkse Ruiters*. Slechts met de grootste moeite kon men zich van de indruk ontdoen dat het niet gefilmd was in Madurodam of Mini-Europa. Voor ons, gewone stervelingen, was het bijna niet te vatten hoe spectaculair de beelden waren die het eindspel opleverde. De pixels spatten in het rond! Wilde speculaties raasden door alle hoofden en huiskamers: het was een spel, een simulatie, *paintball* (met echt bloed). Een groots opgezet *re-enactment*. Het naspelen of uitbeelden van historische gebeurtenissen, meestal op de plaats waar deze oorspronkelijk plaats vonden, door deelnemers in historisch kostuum. Een fenomeen zo oud als de mens en zijn oorlogen. Soldaten voerden toneelveldslagen uit. Romeinen, Vikingperiode, Middeleeuwen, Tachtigjarige Oorlog, Napoleontische oorlogen, Gulden Sporenslag, Tweede Wereldoorlog, enzovoort. Een praktijk die ingegeven door besparingsmaatregelen meer regel dan uitzondering geworden was. Voortdurend kreeg men *tableaux vivants* gepresenteerd van drama's op gezinsniveau, als in open lucht tussen landen... Nostalgische zielen dachten nog even dat het zich allemaal voordeed tussen maquettes met speelgoedtreintjes, realisten schatten het in als 3D-computeranimatie. Enkelen, intellectuelen, stelden dat het een remake was van *The War of the Worlds* van H.G.Wells, door Orson Welles – *What's in a name, Dick?* Met die landing op de Maan was toch haast iedereen erin getrapt? Bleek achteraf een reclameclip te zijn geweest voor Ken & Barbie ...

Specialisten kwamen er snel achter dat de beelden echt waren: nergens was een sponsor te bemerken. Echte oorlog is als een goed doel: men houdt de geldschietters buiten beeld! Het beeldmateriaal bevatte niet eens reclameblokken!

Alles gebeurde dus echt, in real time, op echte locaties. In dit land deden zich nog echte feiten

voor. Meer bepaald in de Ardennen, langs beide kanten van de taalgrens. Het land had een taalgrens.

*

Nomen est omen. Een berenpoot, ook wel berehap, berenklaauw of spoetnik genoemd is een in plakken gesneden gehaktbal aan een satéprikker met daartussen uienringen. Soms zit er ook ananas of paprika bij. Het geheel wordt gefrituurd. In Nederland serveert men het met pindasaus. In Vlaanderen dient men verscheidene soorten saus op bij de berehap.

Het zit soms in de kleine lettertjes. Komt de berehap in de vrije natuur nog voor zonder hoofdletter en zonder tussen-n dan heeft men te maken met een merknaam. Volgens bevoegde instanties mag alleen de rechtmatig daartoe geëigende fabrikant de markt voorzien van 'berehap' of 'berenhap'.

Om moeilijkheden uit de weg te gaan, gooien andere producenten het product op de markt onder exotische namen als *berenklaauw*, *berelul* of *spoetnik*. In Vlaanderen wordt de snack van oudsher berenpoot genoemd. Hoewel berehap als een merknaam kan worden beschouwd, heeft de Nederlandse Taalunie besloten er een tussen-n tussen te gooien. Dit kon echter niet beletten dat in Vlaanderen de Berenpoot uitgegroeid is tot historische figuur van formaat. Er vormde zich een politieke partij rond: de Bende van de Berenpoot.

*

Het was als vijandige mieren samen in een glazen pot gestoken. De beelden waren overweldigend. De burgeroorlog in de eindfase gekomen. De cruciale fase van het eindoffensief. In dit Armageddon tussen Samber en Maas waren nu de valleien aan de beurt. Zand stooft op. Rotsblokken. Kiezels.

Modder. De F16's voerden precisiebombardementen uit. Elite-eenheden van Generaal Gremmelings, Minister van Oorlog. De laatste aanhangers van Berenpoot hielden stand. In een bunker in de Condroz. Velen (geholpen door obscure figuren uit kerkelijke kringen) zochten sluiproutes naar het Duitse Gewest. Om vooralsnog langs daar verder te kunnen gaan naar Monaco, Andorra, Luxemburg... Het was geen sinecure: het wegbombarderen van de gulle Vlaamse Lach die hier en daar nog was blijven echoën in Waalse valleien.

*

Taal had veel aangericht, in dat kleine onbeduidende landje. Verkiezingen zorgden voor een heuse aardverschuiving. De volgende ochtend lag Beieren aan de Schelde.

En in het begin kon iedereen daarmee leven. O.K., de Bende van de Berenpoot was vriendelijker. Gesofisticeerd. Geraffineerd. Kabouters (met ringbaarden)! Softies. Minder bruin gebakken was het programma van de Berenpoot. Buiten enkele linguïstische kwesties hadden ze een oplossing voor zowat alles. Slechts een enkeling die dit alles bestempelde als Holocaust Light.

Geleidelijk, nauwelijks met het blote oog waarneembaar, werd het land herschapen in een weerhuisje, met wel een heel apart regime: bij goed stond de Flaam buiten, als het geen weer was om een hond door te jagen de Waal.

Het Bewind van Berenpoot I had geen regering. Berenpoot werd almaar populairder. Avond aan avond zat hij op TV. Het volk wilde zich identificeren met de Leider. In gespecialiseerde centra kon men zich voor een prikje laten inspuiten met vet, zodat men binnen de kortste keren zowel qua silhouet als volume, inclusief de nobele gelaats-trekken, als twee druppels op Berenpoot leek.

*

Met een mengeling van afschuw en fascinatie keek de interplanetaire gemeenschap toe hoe Le Plat Pays dag na dag platter dan plat gemaakt werd. De zuiveringen namen toe. Men kwam er achter dat de Vlaamse Leeuw een volksvreemd element was. Men zocht een nieuw symbool, iets dat de Vlaming meer op het lijf geschreven was: het vogelbekdier. Een opmerkelijk zoogdier dat opvallende kenmerken deelt met vogels en reptielen.

Het is één van de weinige zoogdieren die eieren leggen, en dus uiterst geschikt als symbool voor een volk dat eieren voor zijn geld kiest. Omdat het vogelbekdier een van de weinige diersoorten is die een zomerslaap houden, is het complementair aan de Berenpoot. De Berenpoot is haast vergroeid met het vogelbekdier. Het vogelbekdier is polyvalent. De voorste poten van een vogelbekdier dienen als peddels, de achterste poten als stuur. De dikke staart kan fungeren als een roer, maar er wordt ook vet in opgeslagen. Tussen de tenen zitten zwemvliezen. Deze vliezen kan het vogelbekdier onder zijn poten wegvouwen, zodat er klauwen vrijkomen en het graven kan. De korte fluwelige vacht lijkt op die van een mol en is waterdicht. Het vogelbekdier is blind maar geen mol.

Aan de achterpoten hebben vogelbekdieren sporen waarmee ze gif kunnen injecteren. Meestal om concurrerende mannetjes te bestrijden. Het is niet direct dodelijk, maar kan extreme en chronische pijn veroorzaken. Van alle zoogdieren is het vogelbekdier het meest Vlaamse. Hun bek, een snavel, is vaak vuil van het wroeten in de modder op zoek naar voedsel. De snavel is eendachtig en niet hard, maar zacht en flexibel, en bedekt met huid. Deze huid is vaak beschadigd doordat ze zichzelf hebben gestoten of gesneden aan scherpe objecten onder water. In de snavel zitten kleine zintuigen die gevoelig zijn voor elektrische signalen die prooidieren afgeven. Bij het foerageren onder water vertrouwt het vogelbekdier geheel op zijn snavel. De oren en ogen worden afgesloten.

Het vogelbekdier is opmerkelijk opgebouwd, heeft de snavel van een eend, het lijf van een mol en de staart van een bever. De lichaamstemperatuur bij de vogelbekdieren schommelt tussen de 25° C en de 35° C, meestal is de temperatuur ongeveer 32° C, opmerkelijk laag voor een zoogdier. Door zijn dikke vacht en lage lichaamstemperatuur raakt hij vlug oververhit. De kleur is diep bruin, als een berepoot.... Hebben we uit goede bron vernomen: twee miljard jaar oud water ontdekt. Drie km onder de grond, in een goudmijn in Zuid-Afrika. Het water bevat veel neon. Volgens geologen is het al minstens miljoenen jaren afgesloten van de rest van de wereld. De micro-organismen in het water leven zonder licht of organische voedingsstoffen. Het gaat om levensvormen die overeenkomsten vertonen met de allereerste micro-organismen die onze aarde bevolkten. De aanwezigheid van het neon wijst erop dat het water al erg lang stil staat.

Het edelgas is opgeslagen in de rotsen en langzaam in het grondwater gesijpeld. Uit de concentraties van het gas blijkt dat het water al twee miljard jaar op dezelfde plaats staat. De micro-organismen reageren alleen op bevelen in het Frans.

*

Na de burgeroorlog werd werk gemaakt van de ont-Beier-isering, een lang en moeizaam proces. Met alle middelen probeerde men de hardleerse, laatste aanhangers van het taalregime bij elkaar te drijven. Het was moeilijk hen te vangen. Voor sommigen organiseerde men een zangfeest. Voor anderen een 11 juli-viering, anderen gaf men gewoon een tik met de goedendag. En dan had je nog hun hoofdkwartier, een frituur in Deurne, waar men iedereen die er buiten kwam met een berenpoot in de hand arresteerde. Voor sommigen organiseerde men televisiespelletjes, zoals De Lompste Mens. Anderen lokte men naar ultra geheime locaties onder het voorwendsel dat hen een paginalang diepte-interview wachtte met het weekblad *Goeden Dag Allemaal*.

Zo kreeg men de hardnekkigste restanten van De Bende van de Berenpoot bij elkaar.

*

Men mag nooit over een nacht ijs gaan. Besloten werd de Bende van de Berenpoot af te zetten op de laatste kolonie die België nog had. De Prinses Elisabeth-basis, een CO₂-neutraal Belgisch poolstation op Antarctica. De basis kwam er na het verdwijnen van de Koning Boudewijnbasis. Roi Baudouin. Het ijs was gesmolten. Een afsplitsing? Allerlei stemmen gingen op. De een nog vijandiger dan de ander: 'Neem de hele bende aan boord van de Belgica, zet ze af op Antarctica en laat ze daar baas spelen. België heeft daar nog plaats zat. Er ligt daar ongetwijfeld een mooie toekomst voor de Berenpoot weggelegd: als koning van de vetganzen. Hij kan er een frituur openen, een quiz organiseren, of op een niet al te loszittende ijsschots een draak van een villa neerkwakken. Hij kan zich misschien laten sponsoren door IJsboerke. Hij, en zijn kornuiten, zullen er misschien iets minder elende aanrichten.'

Men is er nooit geraakt, op Antarctica. Men wou het vel van de Berenpoot: 'Hun soort knoeit ginds met de natuurlijke grondstoffen en vergrijpt er

zich aan de dieren.' Iemand suggereerde om hen toch maar op een booreiland te droppen. Een ander riep verontwaardigd uit: 'Zijn we de BP-olie-ramp dan al vergeten?'

Nergens vond de Bende rust. Niet zelden werden ze aangevallen door Dalrymples. Een harteloze en genadeloos wreedaardige onmenselijke stam. Zoals een kat met een muis speelt, zo suggereerde de bijzonder kwaadaardige Generaal Gremmeling, Minister van Oorlog, de voltallige Bende in te zetten aan het Oostfront: in Afghanistan.

Geen moeite liet men onbetuigd om de Bende van de Berenpoot een rustplaats te geven. Madagaskar, Siberië, Voortdurend moest de bestemming gewijzigd worden. Op de Gallapagos eilanden protesteerde de liga der leguanen op ethische en esthetische gronden dat ze absoluut niet geassocieerd wilde worden met de Bende van de Berenpoot. Tot slot zette men koers naar... De Vlaamse Eilanden! In 1427 ontdekte men de Azoren, een archipel in de Atlantische Oceaan. Het geheel bestaat uit negen bewoonde eilanden. Met ca. 250.000 inwoners. Vanwege de Noord-Franse en Vlaamse kolonisten die in de vijftiende eeuw voor de bevolking van de eilanden werden aangetrokken, hoewel ze altijd Portugees gebleven zijn, werden de eilanden tot in de zeventiende eeuw Vlaamse Eilanden genoemd.

Op 1 januari 1451 werd de nederzetting Villa da Praia op Terceira gesticht door Jacob van Brugge. Nu nog zijn er op de Azoren vooraanstaande families (bijvoorbeeld de familie 'de Bruges') die hun geschiedenis op dergelijke kolonisten laten teruggaan. Ook de windmolens, vooral op Faial, werden door Vlamingen geïntroduceerd. Meer zelfs: Don Quichotte was een Vlaming!

Niemand wil eraan herinnerd worden hoe het voor De Bende van de Berenpoot afgelopen is op De Vlaamse Eilanden!

*

Uiteindelijk heeft men de oplossing gevonden. Als men geen kant meer uit kan, dan komt alle redding van boven. Men zou hen de ruimte insturen. Zaak was een geschikte locatie te vinden. Er zijn zowat 50 miljard planeten in het melkwegstelsel. Daarvan kunnen er 500 miljoen zich binnen de 'levensvatbare zone' bevinden.

Niets nieuws onder de zon! Zelfs de zon is oude koek. Als de zon dooft, krijgt de Aarde nog 11

minuten licht. Als de aarde verdwijnt, blijft ze nog eeuwig televisiesignalen uitzenden. Televisie-uitzendingen, dat is bekend, planten zich voor eeuwig, in alle richtingen tegelijk, voort in het heelal. De aarde is een grote televisieshow. Er gaat geen dag voorbij of alom volgt men het heldenepos dat omschreven werd als de Grote-Taal-Soep-Soap. Een interplanetair succes!

*

Er moest een begeleider gevonden worden. Om met het ruimteschip, de Jan Breydel, 23.812 survivors, de harde kern, ergens ver weg en veilig af te zetten. En omdat België het centrum is van de aarde, en Kessel-Lo het middelpunt van het heelal, kwam men al gauw uit bij mij.

*

Uiteindelijk kon de Grote Taal Soep Soap Trek aanvagen. Het ruimteschip dat de vorm en de wendbaarheid van een vogelbekdier heeft, vloog als een pijl (geen Waalse, geen Vlaamse, simpelweg de Pijl van de Tijd) de hemel in, bestormde en bezwangerde het zwerk. De bende van de Berenpoot was er helemaal klaar voor. Hun droom was onverdroten: Vlaanderens vlag op elk van de vijf continenten. In geen geval was *the sky the limit*. Een doorslaand argument was dat men in de ruimte overal Vlaams spreekt. De interplanetaire lingua franca is het Vlaams. Op de Jan Breydel heerst orde en rust. De hibernatie is er quasi totaal. De Bende van de Berenpoot vertoeft er meesten-tijds in De Winterslaap. Men leefde er op hosties en wijwater. De slaaptoestand blijft behouden door televisieprogramma's. Vlaamse tv-uitzendingen in het bijzonder. 2 min. en men zit in R.E.M.-fase 3! Een bijkomende moeilijkheid was dat ze tot in hun diepste slaap bleven kwaken van Vlaandrië-Vlaandrië-Vlaandrië!

De Berenpoot is een geval apart. Omdat de lichaamstemperatuur bij de winterslapende Berenpoot nog tamelijk hoog is, werd er lang aan getwijfeld of hij wel een winterslaap hield. Tijdens zijn winterslaap is er een strategie om zijn lichaamstemperatuur boven de grens van 30° C te houden. De Berenpoot zijn stofwisseling ligt dan driekwart lager. Tijdens zijn maandenlange winterslaap schroeft de Berenpoot zijn stofwisseling

terug tot een kwart van het normale zomerse niveau. Intussen houdt hij zijn lichaamstemperatuur op 30° tot 36° C. Voor het eerst hebben wetenschappers de fysiologie van de Berenpoot tijdens de winterslaaperiode gemeten. Uit onderzoek blijkt dat beren wel degelijk een echte winterslaap houden. Bij kleine zoogdieren die een winterslaap houden, zoals eekhoorns en vleermuizen, zakt de kerntemperatuur veel verder, soms tot net boven het vriespunt. Hun stofwisselingsniveau daalt veel verder dan dat van beren, tot slechts 2 procent van het normale niveau in de zomer. In tegenstelling tot de aan één stuk door ronkende beren, worden zij om de paar weken wakker. Kortstondig stijgt hun lichaamstemperatuur dan weer naar 36° C. Dat regelmatig opwarmen is nodig om schade aan weefsels te voorkomen.

De Berenpoot heeft een andere strategie, waarbij zijn lichaamstemperatuur boven de grens van 30° C blijft. Hij hoeft niet wakker te worden. Terwijl de buitentemperatuur daalt tot -40° C, houdt de beer in zijn hol zijn lichaamstemperatuur op peil door regelmatig te rillen. Hartslag en ademhaling beperkt hij tot een minimum. Bij elke inademing maakt het hart acht snelle slagen om vervolgens met lange tussenpozen een keer of drie te kloppen tot de volgende inademing, een halve minuut later. Rillen gaat tegelijk met de ademhaling. Tegen half april, als de lente aanvangt, begint de lichaamstemperatuur van de Berenpoot langzaam op te lopen tot de normale 36,6 graden Celsius. Tot ieders verbazing duurt het, nadat het dier uit zijn hol tevoorschijn is gekomen, nog drie weken voordat de stofwisseling weer op het normale zomerse niveau komt. Waarschijnlijk komt dat doordat het spijsverteringsstelsel weer op gang moet komen.

*

Nog even en we landen op Mars. Nu het einddoel in zicht is, zit de sfeer er goed in. Al uren zingen ze 'Zie ik de lichtjes van de schelde' en 'Op de stille heide', afgewisseld met 'Fly Me To The Moon', 'An der schöne blauen Donau' en 'Can you hear me, Major Tom?'

Het was niet moeilijk om hen naar de planeet te lokken.

Terwijl het landingsgestel uit de romp kwam,

zette ik alles nog eens op een rijtje: ik vertelde dat het een planeet is waar literaire tijdschriften nog subsidies krijgen, sterker nog, auteurs worden er zelfs betaald voor hun bijdragen! Het is een planeet waar het pensioen niet in het gedrang is, geneeskunde is er nog betaalbaar, het is de enige plaats in de kosmos waar er geen gezeik is tussen Vlamingen en Walen, waar moslims met rust gelaten worden, waar er nog echte vakbonden zijn, men heeft er geen taalgrens, er zijn geen kerncentrales, geen misverstanden, politici houden er zich alleen bezig met essentiële zaken.

Voor de Bende van de Berenpoot is er dus nog veel werk aan de winkel. Men heeft er nog sociale

voorzieningen alom, de fiscaliteit is er nog eerlijk, er is niet eens milieuverontreiniging, laat staan dat er ginds ooit een kerncentrale gelect heeft, men heeft er niet eens kerncentrales. Bovendien, zei ik, spreekt men op Mars Frans en is de planeet rood...

Toen zijn ze alle 23.812 als één man naar buiten gestormd. Om het nog even gezellig te houden, vertelde ik hen nog niet dat we nu door onze voorraad brandstof zitten. ■

